

Zpravodaj obce Říkovice

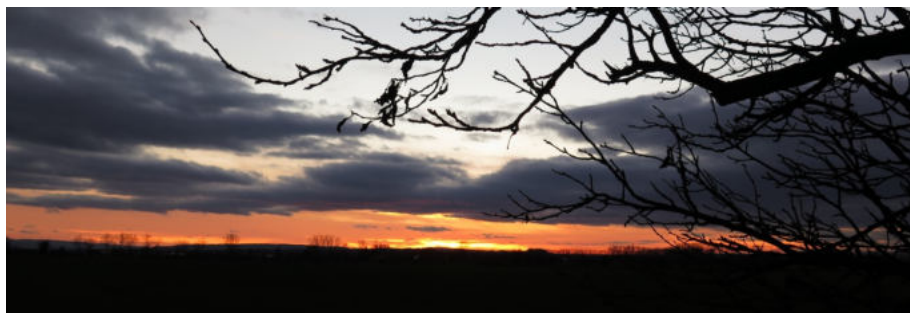
OÚ Říkovice
Ročník III, Číslo 2

prosinec 2019

Úvodní slovo starosty obce

Vážení spoluobčané,

závěr roku 2019 se blíží mílovými kroky a společně s dětmi a svými nejbližšími se těšíme na vánoční čas. Dětem přeji bohatou nadílku pod stromečkem a nám dospělým trochu času na odpočinek a zamyšlení. S kulturními a společenskými akcemi vás seznámí samotné organizace ve svých příspěvcích.

Rozpracované akce, které nás provází celým rokem—kanalizační přípojka Za Humny, projekt na remízek, projekt na veřejné osvětlení, oprava budovy U Ludvů, chodník ke hřbitovu a oprava budovy školy jsou zatím v běhu. Jejich finanční vyhodnocení proběhne až se závěrem roku.

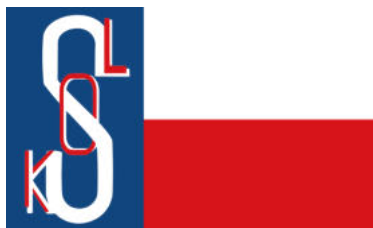
Pro možnost komfortnějšího cestování vás chci seznámit s možností využití Integrovaného dopravního systému Olomouckého kraje. Obec je zapojena do tohoto projektu, který spočívá v tom, že pokud požádáme průvodčího ve vlaku o zakoupení jízdenky Integrovaného dopravního systému, např. Říkovice - Přerov zaplatíme 16,- Kč a s takto zakoupenou jízdenkou můžeme jezdit po Přerově MHD ve všední dny 45 minut a o víkendech 60 minut. Při zakoupení zmíněné jízdenky Říkovice - Olomouc zaplatíme 47,- Kč a využíváme MHD v Olomouci po dobu 110 minut.

Milí spoluobčané dovoluji vám ještě jednou popřát pohodu, štěstí k prožití svátků vánočních a hodně zdraví do dalšího roku.

Radomír Možiš, starosta obce

100 let od založení Sokola v Říkovicích

I v tomto čísle zpravodaje si připomínáme významné výročí z historie naší obce, protože právě letos uplynulo sto let od chvíle, kdy byla v Říkovicích založena tělocvičná jednota Sokol. Pro mladší a ty kteří tápou, co vlastně tento spolek představuje a čím se zabýval,

si to jen v krátkosti připomeňme. Sokol je nejvýznamnější český a slovenský tělocvičný spolek. Založili jej v roce 1862 Miroslav Tyrš a Jindřich Fügner. Kromě zlepšování fyzické připravenosti svých členů se Sokol významně podílel i na české národní emancipaci, kvůli čemuž se několikrát dostal do střetu se státní mocí. Poprvé bylo jeho fungování omezeno rakousko-uherskými úřady během první světové války. Podruhé spolku zastavili činnost v roce 1941 nacisté a po převzetí moci v roce 1948 proti Sokolu vystoupili i komunisté. V Československu byl samostatný Sokol znovu-obnoven v roce 1990. Dnes má spolek zhruba 180 000 členů.

Členky Sokola Říkovice ve 20. letech. *Věstník sokolský*. Roč. 29, č. 17. 2. 1927.

Sokoli z Říkovic kolem roku 1930. Z alba Aloise a Marie Zlámalových.

Jak bylo zmíněno v úvodu, letos je to právě sto let od založení sokolské jednoty v naší obci. Jelikož samostatný fond tohoto spolku v přerovském archivu nebudeme, představují nejlepší prameny k jeho zkoumání místní obecní a fotbalová kronika a samozřejmě i vzpomínky bývalých členů. V sousedství naší obce byly sokolské jednoty v roce 1919 založeny také v Lověšicích a v Horní Moštěnici.

Sokol v Říkovicích byl založen po vzniku samostatné Československé republiky v roce 1918, kdy zakládání sokolských jednot podporovaly špičky české společnosti. Ustanovující valná hromada se v Říkovicích konala 17. února 1919. Z čestných hostů se jí zúčastnili i jednatel přerovského Sokola Ladislav Elmer, vzdělavatel Jan Kasal a redaktor župního zpravodaje Otto Kadlec. Prvním starostou jednoty, která spadala pod Středomoravskou sokolskou župu Kratochvílovu, byl na této schůzi zvolen dlouholetý starosta obce, František Zavadil. Náměstkem se stal Josef Koudelka a náčelníkem pak Rudolf Hovadík. Do Sokola se přihlásilo 80 mužů a 38 žen, takže měl po založení 118 členů. Už tehdy však místní Sokolové naráželi na problém s chybějícím zázemím k společnému cvičení. Proto na mimořádné val-

né hromadě konané 10. března 1924 rozhodli o tom, že bude v hostinci u Ludvíka upravena jedna místnost na tělocvičnu. Díky nadšení bylo hotovo do čtyř měsíců a tělocvična opatřená jevištěm byla slavnostně otevřena 27. července téhož roku.

Také v Říkovicích se do Sokola hlásili přední občané a tak kromě již zmíněného starosty Františka Zavadila byl dlouholetým členem jednoty i místní učitel Ladislav Lupínek. Z největších akcí, jež Sokolové v Říkovicích mezi válkami spoluorganizovali, byl branný sraz IV. okrsku Středomoravské župy. Této akce během níž se mimo jiné trénovala střelba, házení granáty a konaly zdravotnické přednášky, se zúčastnilo 370 členů a 70 členek pod dohledem župního náčelníka Vincence Křístka a okrskového náčelníka Františka Vlasáka z Říkovic.

Členové Sokola Říkovice v zámeckém parku. Archiv Miroslava Závřela.

Pro celý Sokol nastaly zlé časy během druhé světové války, kdy okupanti oprávněně očekávali ze sokolských řad odpor, a tvrdě tak proti spolku zakročili. Zastavení činnosti se samozřejmě nevyhnulo ani jednotě v Říkovicích. Sokolovnu zabrala německá armáda, která ji během války využívala jako ubytovnu pro vojáky hlídkujících u železnice. Majetek spolku byl zabaven a knihovna zničena.

Po skončení války v roce 1945 byl Sokol v Říkovicích obnoven. Kromě nutných oprav poničené sokolovny zorganizovali členové spolku toho léta i velkolepé dožínky, které se konaly 5. srpna. Během této slavnosti, na kterou se sjelo mnoho lidí z okolí, byl vystrojen slavnostní průvod, kterého se kromě množství krojovaných zúčastnil i ochotníci namaskovaní za průvod bývalého majitele panství, hraběte Václava Ugarteho, který se slavnostně vrátil do zámeckého parku ve svém kočáře. Radost z konce války a s tím související oživení kulturních akcí ve vsi nepolevovaly ani v dalších letech. Sokoli pořádali v roce 1946 šibřinky a ples, během něhož vyzdobili hostinec velkými obrazy z českých dějin, které zapůjčili z přerovské jednoty. Také další kulturní podniky, akce a obecní schůze pořádané v poválečných letech nejen Sokolem ale i obcí se tradičně pořádali ve zdejší sokolovně.

Určitě nejvýznamnější akci poválečného Sokola představoval XI. slet konaný v červnu 1948 v Praze. Průvod 75 000 Sokolů hlavním městem je dodnes připomínán pro manifestaci protikomunistických postojů mnoha zúčastněných. Avšak právě tento odpor posloužil KSČ jako záminka k následným „očistným“ akcím a připravovanému zařazení spolku do jednotného systému tělovýchovy dohlíženého stá-

Drahomíra Petříková a Jarmila Zlámalová během průvodu na sletu v roce 1948.

tem. V roce 1952 ustanovila vláda Státní výbor pro tělesnou výchovu a sport, kterému byla činnost spolku přímo podřízena. Tak v podstatě zanikla samostatné Československá obec sokolská a pojmenování Sokol bylo ponecháno pouze jako označení venkovských tělovýchovných organizací. Na počátku roku 1957 byl ustanoven centrálně řízený Československý svaz tělesné výchovy, který zodpovídal za veškerou organizaci domácí tělesné výchovy a sportu v Československu.

V Říkovicích byla skomírající organizovaná sportovní činnost oživena právě v roce 1957, kdy byl založen fotbalový oddíl, jehož předsedou byl zvolen Jaroslav Pavelka. Tehdy bylo na místě bývalého trávníku určeného k pasení dobytka vybudováno fotbalové hřiště a později zde byla vystavěna i dřevěná šatna.

Fotbalisté po domácím přátelském zápase (2:6) s hokejisty Gottwaldova. 18. 5. 1985

Vedle fotbalistů se v Sokole v rámci oddílu ZRTV nadále cvičilo a fungovaly i oddíly šachu, turistiky a stolního tenisu, ve kterém vynikali především bratři Zlámalové. Šachový oddíl vedli Metoděj Červík a Lubomír Vrána, pod jehož vedením se šachistům z Říkovic jednou podařilo vyhrát okresní přebor a třikrát vybojovali druhé místo. Fotbalový oddíl byl po opadnutí prvotního nadšení a hlavně pak kvůli nedostatku hráčů a výkonnostnímu útlumu v roce 1968 zrušen. Hřiště v Říkovicích následně dva roky využívalo mužstvo ze Staré Vsi. Kopaná se ve vsi však ani poté hrát nepřestala a oddíl byl v rámci spolku znovu obnoven v polovině 70.

let, kdy byly vedle koupaliště vybudovány dnešní fotbalové šatny a tým vedený trenérem Jiřím Otáhalíkem začal postupně zlepšovat své výkony. V roce 1984 se fotbalistům TJ Sokola Říkovice povedlo postoupit do II. okresní třídy.

I v této době se v Říkovicích pod hlavičkou tělovýchovné jednoty cvičovalo, pořádala se veřejná cvičení a na hřišti se trénovala atletika. Na tradici všesokolských sletů navázaly od roku 1955 celostátní spartakiády, kterých se pak účastnili i vybírání členové místního Sokola. Vystupovat se jezdilo nejen do Prahy, ale v rámci družby oddílů i do Trutnova. Členové jednoty se aktivně podíleli i na kulturním životě v obci, kdy se organizovali výlety, zábavy, brigády a další veřejné akce.

Veřejné cvičení v parku. Archiv Vítězslavy Vlachové

Po sametové revoluci v roce 1989 byl Sokol v následujícím roce znovuobnoven jako samostatný tělocvičný spolek. V Říkovicích došlo k obnově samostatného Sokola 4. prosince 1990. Starostou byl tehdy zvolen Jiří Otáhalík a místostarostou Josef Zedek starší. Do znovuobnoveného spolku se nahlásilo 70 členů. Pod vedením cvičitelek Vítězslavy Vlachové a Ivany Opletalové cvičily nejen děti, ale i ženy. I v devadesátých letech se pak členové Sokola účastnili obnove-

ných pražských sletů. Problémy se cvičením nastaly, když špatný stav podlahy, znemožnil organizovat další nácviky v sále sokolovny v hostinci u Ludvů. Cvičenky se pak ke sportování musely scházet v bývalé základní škole. Definitivně se spolek vzdal práva na užívání sokolovny v roce 2000.

Členky TJ Sokol Říkovice na Spartakiádě v roce 1985. *Archiv Vítězslavy Vlachové*

V rámci Sokola v Říkovicích nakonec zůstal posledním z aktivních oddílů pouze ten fotbalový. Kromě A-mužstva pod něj v těchto letech spadala i příprava, respektive žákovský nebo dorostenecký tým. S postupujícími roky však Sokol v Říkovicích stále čelil postupnému ubývání svých členů. Když pak v roce 2016 fotbalový oddíl vystoupil ze spolku a osamostatnil se jako Sportovní klub, rozhodla se ztenčená členská základna ukončit činnost místního Sokola, který se během téměř sta let, kdy v Říkovicích působil, výrazně zapsal do historie naší obce.

Fotbalisté TJ Sokola Říkovice v srpnu 1993 a červnu 2011.

Projekt Síť pomoci Moštěnka

Kde hledat pomoc ve stáří a jak být co nejdéle soběstačný? Kde hledat pomoc, když se dostanete vy nebo někdo z vašich blízkých do těživé životní situace? Anebo jinak. Jste maminka na mateřské dovolené a chcete po jejím skončení změnit práci, která nenaruší rodinnou pohodu a vám pomůže se rozvíjet? To a ještě mnohem více řeší projekt mikroregionu Moštěnka zaměřený na lidi v sociálně složitých situacích. Jak? Představy o neosobním a složitém přístupu odložte rovnou stranou. V novém Komunitním centru v Bochoři vám rádi bezplatně poradí. Můžete si sem zajet nebo zavolat. Přečtěte si o tom...

Sociální pracovnice Jana Landsmannová a koordinátorka soc. služeb Markéta Poláčková

*V projektu **Síť pomoci Moštěnka** jde o víc. O konkrétní pomoc se znalostí konkrétního prostředí, lidí, kteří pomoc potřebují i lidí, kteří pomáhat chtějí. Také o propojování již fungujících a osvědčených institucí, spolupráci se samosprávami, inovace, které mohou udělat z venkova důstojné místo pro život a vrátí nebo založí služby, jež chybí.*

Pozor! Projekt se nezaměřuje jen na seniory a lidi se zdravotními problémy. Jak v rozhovoru vysvětluje koordinátorka sociálních služeb Markéta Poláchová, tady se pracuje také s aktivními seniory, maminkami na mateřské a podporuje se neformální pečovatelsví a dobrovolnictví.

Markéto, po dvouletém plánování a mapování potřeb v mikroregionu Moštěnka jste v červnu otevřeli i Komunitní centrum v Bochoři, kde si teď spolu povídáme. Jak to všechno začalo?

Nejprve jsme vytvořili tým spolupracovníků, kterým říkáme kontaktní pracovníci. Jde vždycky o člověka, který v obci žije, zná své prostředí a hlavně zná lidi. Nominovali je přímo starostové, takže funguje spolupráce mezi obcí a tímto člověkem. Kontaktní pracovníci pak přenášejí informace k nám a my zase můžeme pomáhat v rámci celého regionu.

Jak probíhalo plánování a mapování?

S pomocí kontaktních osob a starostů jsme zorganizovali sezení s občany. Ptali jsme se, jaké mají potřeby, co jim v obci chybí, jak vůbec vnímají sociální oblast nebo co by přivítali.

Měli o ta setkání zájem?

Ano. Hlavně starší občané. Občas nám do toho zasáhlo počasí, protože se schůzky odehrávaly i v době třeskatých mrazů. To se hned odrazilo na účasti každé akce.

V čem je na základě vašeho průzkumu tento region specifický, co je jeho největší bolístkou?

Jde obecně o problém, který trápí venkov. Lidé tu nemají takový přístup ke službám jako ve městě. Venkov je krásným místem pro žití, ale nese to sebou řadu potíží. Sociálních služeb se to týká o to víc. Kromě Pečovatelské služby v obci Čechy a Charity, která do obcí dojíždí a pomáhá, tady nic jiného není. A tak musejí za službami do měst. Obyvatelům venkova navíc chybí informace, jak získat pomoc nebo naopak jak mohou sami pomáhat svým rodinným příslušníkům, kteří se dostali do tíživé situace. Naším cílem je proto tyto informace předat a zprostředkovat jim pomoc a služby, na které mají nárok.

Komunitní centrum tady v Bochoři funguje (*v době našeho povídání*) zhruba tři měsíce. Je to pěkná budova, příjemná kancelář. Už o něm lidé z mikroregionu vědí?

Na tom právě pracujeme, aby se o nás co nejvíce lidí dozvědělo. Aby věděli, že se na nás mohou obracet buď tady v centru, nebo prostřednictvím kontaktních pracovníků. Mohou také volat do kanceláře. Určitě se domluvíme. Máme rovněž funkční webové stránky www.sitpomocimostenka.cz, rozjždíme facebook. Velmi důležité je pak ústní podání, osobní zkušenosti, sousedská doporučení.

Obecně má projekt pomáhat lidem ve složitých sociálních situacích. Co si pod tím představít?

Představte si, že se buď vy, nebo někdo z vašich blízkých dostane do situace, kdy si neví úplně rady. Řeší ji poprvé a netuší, kam se obrátit, neví, na co má nárok, neví, jakou pomoc a kdo ji může poskytnout. Pak jsme tady my, kteří rádi poradíme a v případě potřeby i poskytneme i konkrétní řešení. Starší osoba se například po prodělaném zdravotním problému vrací do domácnosti a potřebuje k dalšímu, co možná nejvíce samostatnému fungování, nejen pomoc pečovatelskou, ale i různé pomůcky, které usnadňují život. Nebo má nárok na sociální dávky od státu. Nebo se o ni chcete postarat vy a nevíte, co to pro vás v rámci vašeho zaměstnání znamená. Co může a nemusí zaměstnavatel, co to bude znamenat finančně. A tak by se dalo pokračovat dalšími příklady. Člověk nikdy neví, kdy a jak se do těžké situace dostane. Pak je překvapený. Ale pomoc existuje.

A když vám zavolají, že potřebují pomoc, co se stane?

Naše sociální pracovnice poradí a v případě potřeby i ráda přijede. Lidé mohou využít i kontaktní pracovníky, o kterých už byla řeč. Je to takový provázaný systém, říkáme mu Síť pomoci Moštěnka, jehož centrála je teď tady v Bochoři. Další centrum by výhledově mělo vzniknout do zhruba tří let také v Beňově. Ale jak už jsem uvedla dříve, jsme schopni v případě potřeby přijet do jiné obce, naše centrum je mobilní.

Jak je tady otevřeno? A mohu sem přijít bez ohlášení nebo si mají raději zavolat dopředu?

Sedíme tady v úterý a ve čtvrtek. Ale protože jezdíme i po okolí, je lepší si schůzku domluvit předem. Naše poradna funguje také prostřednictvím e-mailu. Tady v centru se konají hlavně setkání pracovních skupin nebo vzdělávací semináře.

Při osobních návštěvách klientů nejspíš sociální pracovník i lépe pochopí situaci člověka, který u vás hledá pomoc.

Přesně tak. Všechny domácnosti v regionu už dostaly letáky do schránek s informací, kdo je jejich kontaktním pracovníkem. Pokud ale nechtějí komunikovat přímo s ním, mohou zavolat k nám. Takhle za mnou přijeli například lidé s tím, že jejich tatínek je v nemocnici a je v takovém zdravotním stavu, že nevědí, jestli se bude moct vrátit do normálního života. Neví teď, jak se o něj postarat, když jsou všichni zaměstnaní, na jaké dávky by měli oni nebo jejich otec nárok, jaká pobytová zařízení tady fungují, atd.

Váš záběr je opravdu široký. Odvedle z místnosti teď slyším smích mladých žen. Co se tam odehrává?

Protože se orientujeme i na rodiny s dětmi, začali jsme pořádat také vzdělávací akce zaměřené na maminky, které jsou na mateřské dovolené a chtěly by změnit práci tak, aby nenarušovala rodinný život a pohodu. Právě dnes tam mají seminář s psychologkou.

Plánujete i setkávání seniorů?

Určitě. Seniorské skupiny bychom chtěli propojit napříč celým mikroregionem. Z prvních schůzek už víme, že o tato setkávání mají zájem. Chceme se mimo jiné dozvědět, co by potřebovali, co jim chybí.

Co si od těchto setkávání slibujete?

Nabízejí se aktivity vzdělávací, jakými jsou univerzity třetího věku, propojování zájezdů, kdy jedna obec například nenaplní autobus a dvě nebo tři už by mohly. Moc ráda bych také podpořila dobrovolnictví. Chtěla bych zjistit, jaký by tu byl zájem mladších seniorů pomáhat těm starším. A pomýšlím i na „adoptivní babičky“.

Adoptivní babičky by pomáhaly zřejmě s hlídáním dětí, že?

Přesně tak. Na vesnicích žijí někteří lidé osaměle a vedle nich rodiny, které nemají a postrádají babičku. Možná by stačil jen krůček k tomu, aby si vzájemně pomohli a generace by se opět propojily.

V letáku píšete také o neformálním pečovatelsství, které jsme už také zmínili. Jakou máte představu o jeho fungování?

Jde o to, když někdo z rodiny pečuje o jiného člena, který je nemocný a neschopný se o sebe v danou chvíli postarat. Většinou se jedná o hendikepované, lidi staré, nemohoucí nebo o postižené děti. Nejčastěji tedy příbuzní zůstávají s někým, kdo je dlouhodobě nemocný. Chtějí mu poskytnout péči v domácím prostředí, aby nemusel do pobytové služby a mohl dožít doma. Přináší to ale mnoho složitých situací. Pečovatelé potřebují informace, jak se o nemocného starat, jaká je pro něj vhodná výživa, jak s ním fyzicky nakládat například při polohování, atd. Dozví se mnoho od lékařů, v nemocnicích i jinde. My ale chceme poskytnout celkovou oporu, uspořádat třeba vzdělávací kurzy, které se zaměří na jednotlivé potřeby nemocných, ale i na potřeby pečujících.

Projekt se sice teprve rozjíždí. Můžete ale už nyní říct, zda regionu chyběl?

Rozhodně ano. Projekt přímo reaguje na potřebu lidí, kterou jsme zaznamenali při našem průzkumu v regionu. I z vlastní zkušenosti vím, že přestože je člověk informovaný a ví o různých institucích, které v naší zemi fungují, ve chvíli, kdy se dostane do složité situace, je najednou bezradný. Když člověk odchází z nemocnice, dostane nějaké informace. Časem ale vyvstávají další otázky, na které je třeba odpovědět. Je potřeba znát konkrétní možnosti přímo těch míst, kde žijí.

Připomíná mi to všechno trend tzv. „chytrých řešení“, kdy se hledají na vesnicích možnosti, jak za málo peněz jednoduše vymyslet, co umožní dostupnost některých služeb. Dobrovolnictví, které zmiňujete, zahrnují i sousedskou výpomoc. Zamýšlím se nad tím, jak je možné, že se lidé už dnes na vesnicích neumí domluvit sami a potřebují k tomu projekt, jakým je například ten váš...

Je to tak. Život na venkově se změnil. Ještě před 50 lety se lidé navzájem znali. Sama žiji ve vesnici, která má přibližně 300 obyvatel a už pomalu nevím, kdo je kdo. Každý si žije svým způsobem života, jsme přetížení a nemáme na nic čas. A tak ani netuší-

me, jaké problémy má náš souseď. Zbyly ještě střípky jakéhosi neformálního dobrovolnictví, kdy si lidi vzájemně vypomůžou. Ale jak odchází starší generace, i ty střípky se pomalu vytrácí. Je proto třeba reagovat na nový způsob života, na to, že se lidi už tak často nevidí a ty zbytky vzkřísit a podpořit tak, aby se to znovu vrátilo. Po revoluci nastala v naší zemi honba za ekonomickým ziskem. Myslím ale, že dnes už začínáme přemýšlet zase trochu jinak. A víc se zamýšlíme nad tím, že hodnoty mezilidských vztahů, susedství, je třeba udržovat a pěstovat. Snad se zase vrátíme ke komunitnímu společenství, větší vzájemné citovosti a lidskosti. Doufám, že náš projekt k tomu pomůže.

rozhovor vedla Marie Šuláková

Kontakty na pracovnice projektu Síť pomoci Moštěnka

Bc. Markéta Poláchová (koordinátorka sociálních služeb v mikroregionu Moštěnka):
737 775 991; marketa.kropackova@mas-mostenka.cz

Mgr. Jana Landsmannová (sociální pracovnice v mikroregionu Moštěnka):
730 590 004; jana.landsmannova@mostenka.cz

NOVÉ AKTIVITY PRO RODIČE A DĚTI Z MIKROREGIONU

Jste **maminka** či **tatínek na rodičovské dovolené**? Rádi byste se svými dětmi zkusili něco nového, vzdělávali se nebo se jen pravidelně setkávali s dalšími rodiči v mikroregionu? Pak jsou právě pro vás určeny **aktivity Sítě pomoci Moštěnka**, které se mimo jiné soustředí na rodiny s malými dětmi. V Dřevohosticích, Líšné a Bochoři fungují **mateřská centra**. Přijďte se svými ratolestmi strávit příjemné odpoledne, odreagovat se a popovídat si! Vyzkoušíte si například Montessori dílničky, malování s nejmenšími nebo pohybové básničky. Pro ty, kteří se rádi vzdělávají, budou v **komunitním centru v Bochoři** pořádány **přednášky a workshopy** na zajímavá a aktuální témata. V nejbližší době je na programu přednáška o logopedii s ukázkami cvičení. Rádi byste se zúčastnili, ale nemáte pro své dítě **hlídání**? Děti starší dvou let vám zde rádi pohlídají. Pokud vás nabídka zaujala, připojte se k facebookové skupině **Maminky z mikroregionu Moštěnka** a sledujte, co je nového! Informace naleznete také na webové stránce <https://sitpomoci.cz/> nebo se můžete obrátit na email kancelar@mostenka.cz.

Od farníků z Říkovic

Dne 23. června zažila farnost Říkovice velkou slavnost. Říkovský rodák Josef Hovád totiž z rukou biskupa Josefa Nuzíka přijal jáhenského svěcení. Událost se konala v sobotu 22. června v Olomouci v chrámu sv. Václava. Farníci z okolí jeli do Olomouce autobusy. Po slavnostním průvodu církevních hodnostářů a devíti bohoslovců připravených na přijetí jáhenského svěcení se konala slavná mše svatá. Po tomto obřadu bohoslovci přijali jáhenské oblečení a konalo se samotné svěcení. Na závěr jsme se sešli před kostelem a odjžděli domů. V Říkovicích se v 17:00 konala mše sv. a jáhen Josef přísluhoval knězi při bohoslužbě a měl krásné kázání k přítomným farníkům. Novému jáhnu jsme blahopřáli a předali mu dárek za farnost Říkovice. Po skončení se konalo před kostelem pohoštění pro pozvané kněze a hosty. Také přijeli muzikanti z Vlkoše, kteří k dobré náladě hráli lidové písně.

Bohumila Pitnerová

SDH Říkovice

Vážení čtenáři, milí Říkovčáci,

pole nám zhnědla orbou, česnek tiše přemýšlí, jak nás na rok překvapí, a doufejme, že sníh nás zasype dřív, než na vodění medvěda. Jsem rád, že vás opět mohu informovat o tom, co se v říkovském sboru dobrovolných hasičů během letošního roku událo, povedlo a zase jen povedlo. Přisladte si kávičku a přeji nikým nerušené počteníčko.

Topná sezóna je v plném proudu, proto hned v úvodu upozorňuji na každoroční povinnost ze zákona o požární ochraně nechat si provést revizi spalinových cest oprávněnou osobou. Vymetením komína od sazí a kontrolou stavu komínového tělesa tak zabráníte případnému požáru, ostudy v ulici a pokuty od Hasičského záchranného sboru. Ale dost bylo paragrafů, hurá do chlubení. Plán akcí napověděl, že se v měsíci květnu konala okrsková soutěž v požárním sportu sborů dobrovolných hasičů Moštěnského okrsku, tedy i naší jednotky. Naše holky nás v tom samotné nenechaly a s nadšením sportovního ducha vyrazily s námi. Hned po zápise a nástupu následoval běh na sto metrů s překážkami. Po klasické hádce „pokud nepůjdeš ty, tak já nejdu a on taky ne“ šli nakonec všichni z mužského družstva a díky skvělé kondici jsme tu dvoumetrovou bestii přežili do jednoho. Požární útok nám celkem sedl, vodu z kádě jsme nasáli, hadice roztáhli a přesnou muškou obou proudů naplnili oba nástřikové terče. Jelikož ale neumíme po kladině kvaltovat jak prasklé cvičky nebo běhat s rozdělovačem jak vrcholoví sprinteři, obsadili jsme letos až ty zadní příčky. Vlastně tu nejzadnější. Holky však předvedly opět perfektní výkon. S úsměvem na tváři zvládly stovky a bez ztráty kytičky ukázaly bezchybný požární útok, díky čemuž dovezly cenné zlato. Aspoň někdo.

Začátkem měsíce června jsme se v místní zámecké zahradě věnovali našim dětem. Ve spolupráci s mateřskou školou, obecním úřadem, sponzory a některými aktivními rodiči jsme připravili každoroční dětský den. Počasí vyšlo, chuť do práce nevyprchala a děti bylo opět jako máku. Zodpovědné osoby na stanovištích s hrami nestíhaly rozdávat kokina, sponzoři se štědře usmívali, udírna čudila na plný výkon a v šenku jela kofola za kofolou. Prostě idylka, kterou zpestřil svým vystoupením

klaun Wiky a děti se tak vyblbly do vybití poslední energie. Perličkou byl právě onen klaun, který je v běžném životě starosta města Litovle. Bohužel má zakázáno ve svém okolí tuto klaunskou činnost provozovat, z důvodu špatné reklamy na post starosty, a tak přiznal, že si vystoupení po dlouhé době vychutnal a ze srdce užil. Touto cestou chci poděkovat štědrým sponzorům, kteří svou finanční částkou podpořili nejen pestrou tombolu, ale i brzké setkání dětí v čekárně pana zubaře, protože těch sladkostí pro děti je rok od roku čím dál víc.

Na začátku prázdnin jsme již tradičně navštívili krásné prostředí chatové oblasti Rusavy, kde jsme kempovali a přežívali celých 5 dní. Stanů a dětí bylo zase pozehnane, našťastí s hlídáním, hrami a celkovým průběhem nám pomohli ti starší, kteří s námi mohli stanovat již po patnácté. Počasí nám přálo, a tak jsme se vypravili na pěší výlet na nedaleký sv. Hostýn. Výkony našich nejmenších jsme podcenili a byli jsme mile překvapeni, že to ušlapali i zpět. Po cestě jsme našli něco málo hříbků, takže naše zdržení se hodilo kuchťkovi, který tuto cestu absolvoval autem a pak krásně stihl dovařit pozdní oběd. Návštěva plaveckého areálu sice provětrala všechny druhy nadnášedel od rukávků po klasické kruhy, ale nejnavštěvovanějšími místy byl opět tobogan a okénko s jídlem a pitím. Děti překvapily vhodným chováním, dokonce si při odchodu uklidily papírky bez našeho připomenutí. Dalším výletem byla prohlídka zámku a hasičského muzea v Dřevohosticích. Celá prohlídka byla komentovaná od průvodkyně, takže jsme se dověděli celou historii zámku i založení muzea, v kterém se nachází restaurované koňské stříkačky a jiné skvosty. V kempu

byla nezáživnějším sportovním kláním záchranářská opičí dráha dvojic. Na startu musely děti uhasit požár džberovkou, vyprostit zavalenou figurínu a s nosítky pak k cíli překonat různé nástrahy jako tunel nebo žebříkovou lávku a na závěr předat nosítka záchrance. Dvoukolová časovka zabrala celé odpoledne. Ti, co nesoutěžili, náruživě fandili, fotili nebo radili jak ostřílení záchranáři. U táboráku pak nechyběly vtipy, historky a přepálené špekáčky, které ve tmě vypadaly jako že „furt ještě nejsou“. Celá expedice, která začala odjezdem za silného deště, se vrátila za slunného počasí s vyčerpanými zásobami, rozpočtem a silami. Doufám, že si rodiče tu pětidenku užili minimálně stejně jako my.

Začátkem srpna nás čekala další výprava, tentokrát zahraniční. Šestičlenná posádka ve složení Hrdá, Vlášek, Jura, Plíšek, Radek a Viřa vyrazila do lázeňských končin maďarské obce Hegyko s cílem uvařit guláš, jakéj Maďaři ještě nejedli. Po příjezdu nás majitelé penzionu doslova překvapili. My Češi, znajíc na uvítanou chleba a sůl, jsme najednou měli na tácku ořechovou marmeládu a ořechový likér. Výprava tedy

začala sladce. V pátek dopoledne proběhly uvítací ceremonie se starostou Štefanem, tím Štefanem, který vařil pravý maďarský guláš v loni u nás na gulášfestu. Pohostinnost těchto lidí nezná mezí, akorát kdybychom jim rozuměli, co po nás chtějí. Naštěstí nám byl přidělen překladatel, rodák z Moravy, který dříve působil na maďarské ambasádě a nyní si tam užívá zaslouženého důchodu. Zbytek dne jsme proleželi v místních termálech, střídajíc různě bublající nebo smradlavou vodu. Perličkou byl pro nás oběd, kdy po objednávce slepičího vývaru a řízku s hranolkama, nám donesli misku polívky se čtvrtkou kuřete a talíř s půlřádkem bramborových hranolek a šnicem jak vysokohorská lopata na sněh. Večer jsme pak připravovali veškeré ingredience na sobotní klání bublajících kotlíků. Jirka odblaňoval, náš pan starosta krájel maso, Viťa loupala česnek a cibuli a my zbylí jsme krájeli, mačkali a vařili vývar. Opět perlička večera, nechal jsem doma ocilku a bylo potřeba přiostrit nože. No, jak chcete postaršímu Maďarovi vysvětlit slova ocilka, nůž a nabrousit? Naštěstí přišla jejich dcera mluvící anglicky a za malou chvíli mě Maďar vedl k autu před penzion. Asi někam pojedeme. Na to nemám čas!, máchám mu rukama před očima. A najed-

nou pan domácí vytahuje řeznickou sadu jak od Horsta a s pýchou říká, že je řezník. Takže zbytek večera nám stál za zadkem a s úsměvem jak měsíček si užíval, že nám může radit. Radit mohl, my mu stejně nerozuměli. Další den ráno jsme využili pozvání na výlet do vedlejší vesnice. S průvodcem a překladatelem jsme tak navštívili nejstarší kostel široko daleko, který Římané postavili jako baštu pro hlídání obchodní stezky, až z něj časem vyrostl několikrát přestavovaný a několika režimy a vírou ovlivněný kostel. Sobotní oběd jsme absolvovali na slavnosti setkání starých pohraničnicků, kterou doprovázel zpěv, tanec, výborný perkelt a víno. Odpoledne však nastala naše chvíle. Zaujali jsme pozice ve stínu několika málo stromů, rozložili kotlíky a sehnali nasekané dřevo. Po chvíli jsme zjistili, že ty třísky nejsou jen pro nás, tak jsme je zas museli vrátit, aby mohli zatopit i ostatní týmy. Složení týmů

bylo opravdu světové. Většina Maďarů vařila různé variace perkeltu. Místní myslivci se na festu moc neohřáli. V momentě, kdy uvařili a dochutili zvěřinový guláš, mohli hned balit stánek. Vydáno měli během několika minut. Vedle nás pak čarovali kluci z Indie, kteří své kuřecí umělecké dílo dochucovali několika druhy žlutého koření. Pravda, pánilo to jinak, než to pálí u nás. My se vytáhli s kotlíkem hovězího a kotlíkem vepřového guláše. Náš stánek, dozdobený fotkami z akcí z naší vesničky

a hrdě vlající českou vlajkou, přilákal různé typy osob, nakonec nás však chválili všichni. Po vydání posledního šufánku a umytí poslední vařečky odjel Jirka s Plíškem domů, my zbylí jsme zkoukli večerní ohňostroj a šli konečně po tom sobotním maratonu do peřin. Ráno jsme se rozloučili s našimi hostiteli, vyměnili si cenné dary a po obědě jsme se vydali směrem k domovině. Omlouvám se za tak rozsáhlý popis této expedice, některé situace prostě nešly nenapsat a spoustu jsem jich ještě vynechal.

V měsíci září nás čekal další gulášfest, tentokrát ten náš, říkovský, konaný v místní zámecké zahradě. Letos bohužel bez Maďarů, avšak s novými týmy, které spolu s těmi zažitými posunuly tuto oblíbenou soutěž zase o kousek dál. I když nám počasí moc neprálo a přšelo jak na Medarda, jedlíků přišlo dost a šest druhů točeného piva uhasilo žízeň každého pivaře. Na soutěžních týmech bylo vidět, že své postupy a recepty pilně pilovaly, a nepřející počasí neubralo nikomu ani krapet na dobré náladě nebo kouska víry ve vítězství. V letošním roce opět nebylo špatného guláše, ba naopak, poro-

ta to měla ještě těžší než vloni. Vítěz může být však jen jeden a nejvíc natrénováno měli členové týmu obecního úřadu. Putovní vařečka tak díky umu zastupitelů zůstala na rodné hroudě a nemusela putovat do Hulína do rukou holek Hulňaček, které vítězům v kuchařském umění dýchaly na záda. Říkovští zástupci mysliveckého spolku Olšina se svým zvěřinovým kotlíkem pak obsadili třetí místo a těm zbylým sedmi týmům z deseti celkových nezbylo, než jen zatleskat letošním vítězům. Příprava a úklid trval déle než celá akce dohromady, což zajisté do budoucna ne-

odradí nás organizátory a doufejme, že letošní počasí a pro někoho zklamání z výsledků, neodradí nikoho ze zúčastněných týmů, jedlíků, pivařů či návštěvníků.

Měsíc říjen přinesl vzpomínku na založení naší Československé republiky oslavovanou nejen v naší obci lampionovým průvodem. Za organizátory mohu říct, že mi průvod mladých světloňošů dlouhý „od nevidím do nevidím“ opravdu vyrazil dech. Jsem hrdý na vás občany, kteří jste se tohoto průvodu účastnili a uctili tak památku těch, kterým osud našeho národa nebyl volný a zasloužili se o kus historie a nový směr této rozlohou nevelké, ovšem od sportu až po průmysl ve světě známé zemičky. Účastníků letošního průvodu bylo tolik, že nám nestačily ani naplánované počty špekáčků a oplatků, které se svařeným vínem patřily mezi každoroční odměnu za tuto večerní procházku lampiony prosvětlenou obcí. K výčtu akcí tohoto roku patří také činnost zásahové jednotky. I když se povodně a požáry našťestí naší obci vyhýbají, práce na údržbě techniky máme dost. Jednou z těch větších akcí byly prořezy tří stromů. První z nich, vzrostlý ořech u nádraží, ohrožoval zejména lak projíždějících linkových autobusů, tak jsme ho ořezali na požadovaný tvar a výšku. Druhý byl také ořech, který svou výškou zasahoval do elektrického vedení. Ten jsme na příkaz pana starosty pořezali celý. Třetím, nejzákladnějším, byl vzrostlý a uschlý

strom v místním parku, který ohrožoval nejen občany, ale také vozidla kamionové dopravy zaparkované z druhé strany zídky. S tímto „drobečkem“ nám musela pomoci výšková technika Hasičského záchranného sboru z Přerova.

Pro druhé číslo letošního zpravodaje je to z mých příspěvků vše. Přiložené fotečky snad dokreslí bujarou atmosféru všech zorganizovaných akcí a nalákají vás na ty akce nové. Pro úplnost doplním ještě informace o plánovaném těhotenství naší Avie a zrodu nového potomka – dopravního automobilu. Díky štědrým kmotříčkům z řad obecního zastupitelstva, je mateřství ve fázi postelové scény, kdy si s panem starostou pojedou až do Brna pro potřebné rady, jak to dítko pod tou peřinou dotací přivést na svět. A pokud nám při tom Generální ředitelství s Olomouckým krajem budou dobře svítit, dopadne to víc než dobře. A jako pravý rodič si s ostatními zainteresovanými nadšenci při těch námluvách budoucích zhotovitelů dáváme záležet zejména na lадném tvaru a pořádné koňské síle.

Takže jako vždy, držte nám palce či pěsti, snad nám to přivane počasí, červenou káru a štěstí. Ohni zmar a v dalším čísle zdar.

Ing. Radomír Vlach, starosta SDH Říkovice

SK Říkovice v létě a na podzim 2019

Další rok se blíží ke svému závěru a je tak na čase zrekapitulovat události ze druhé poloviny letošního roku. V úvodu ještě krátké ohlédnutí za minulou sezónou. Už na konci posledního odehraného ročníku došlo k postupnému zlepšení výkonů, avšak výsledky se A-týmu doplněnému o množství nových hráčů přece jen tak rychle zlepšit nepodařilo. Přestože mužstvo Říkovic na jaře vysokým rozdílem porazilo Křenovice, přehrállo Hustopeče a dokázalo remizovat s Tovačovem a týmem Drahotuší, získalo celkově za sezónu jen 18 bodů a se skóre 40:86 obsadilo v Okresní soutěži ročníku 2018/2019 poslední místo. Výsledkově se na jaře nedařilo ani našim žákům, kteří od dubnové výhry nad KMK už bodovat nedokázali.

Během letních prázdnin a přestávky před další sezónou fotbalisté trénovali a kdo se na fotbalovém hřišti alespoň krátce proběhl, potvrdí, že se jeho kvalita díky pravidelné závlaze a další péči výrazným způsobem zlepšila. Do fotbalové sezóny 2019/2020 vstoupily Říkovice 24. srpna, kdy A-tým zavítal na hřiště favorizovaného Brodku u Přerova. Po špatném úvodním poločase, kdy se domácí dostali do čtyřbrankového vedení, se ve druhé půli podařilo hru vyrovnat a alespoň korigovat výsledek na konečných 5:2 pro domácí. V prvním domácím kole následovala bezbranková remíza s mužstvem Lobodic, které v létě sestoupilo z Okresního přeboru. Hos-

té však nakonec z Říkovic odvezli i druhý bod za výhru v penaltovém rozstřelu. V dalším kole se 7. září naši hráči střetli se soupeři z Polkovic, avšak bohužel ani tento zápas nedopadl pro Říkovice dobře a domácí slavili těsnou výhru 3:2. Poprvé se v sezóně podařilo vyhrát o týden později, kdy si prohru 3:0 z Říkovic odvezl B-tým Tovačova. Na následnou domácí prohru s Bochořem 1:5 se podařilo odpovědět o týden později vítězstvím 2:3 na hřišti Dukly Hranice. Následovaly však znovu tři nevydařené výsledky. Nejprve přišla na počátku října prohra v domácím zápase s vedoucím mužstvem ze Soběchleb v poměru 2:3, následovala porážka 2:0 na hřišti v Černotíně a naposled v derby ve Vlkoši, kdy domácí otočili zápas a vyhráli 2:1. V případě favorizovaných Soběchleb a Vlkoše pohybujících se na špici tabulky se jednalo o nešťastné prohry, kdy soupeř v obou případech otáčel skóre v závěrečných zápasech. V posledním podzimním kole, před kterým bylo naše mužstvo na nelichotivém předposledním místě tabulky, pak na naše hřiště přijeli soupeři z Křenovic, kteří měli jen tři body a byli v soutěži průběžně poslední. Říkovice tento důležitý zápas zvládli a po vítězství 2:0 před zimní přestávkou poskočili v polovině soutěže na 8. místo jedenáctičlenné tabulky.

Co se týče našich žáků, tak ti se před sezónou sloučili s Žalkovicemi a jsou zapasáni v kroměřížském Okresním přeboru mladších žáků do 13 let. V podzimní

části sezóny si vedli velmi dobře. Po úvodní vysoké prohře s Bezměrovem se jim ve 2. kole podařilo na penalty porazit Kvasice 3:2. Další body získaly díky výře nad Zlobicemi 5:4 po penaltovém rozstřelu a po vítězství nad Skašticemi, kdy na jejich hřišti bodovali po výsledku 3:6. Podzim sice naši mladší žáci zakončili domácí pro-

hrou s Bezměrovem, ale i tak získali v součtu 10 bodů a v osmičlenné tabulce se po podzimní části drží ve své soutěži uprostřed, na průběžném pátém místě.

Z kulturních akcí, které klub ve druhé polovině roku 2019 organizoval, stojí za připomenutí odpoledne 29. června, kdy bylo v parku pro naše seniory přichystáno občerstvení a hrála dechová hudba. Akci podpořil obecní úřad a také počasí podniknu přálo, takže se akce velmi vydařila. Pro ty, kteří dorazili, bylo nachystáno koláčky, víno a k poslechu hrála Záhorská kapela. Nejcennější však na celém dni bylo, že se naši dědečkové a babičky mohli společně znovu sejít a popovídat si.

V letošním roce stojí před našim klubem už pouze výroční schůze konaná 6. prosince a organizace tradičního vánočního jarmarku, který se uskuteční v neděli, 22. prosince před fotbalovými šatnami. Na ty, kteří dorazí, bude znovu čekat vícero stánků s rozličným občerstvením. I letos budou k dostání pochoutky ze zabijačky, bramboráky nebo vánoční kapři. A to už je za sportovní klub letos vše, takže i mně dovolte popřát vám hezké svátky a povedený vstup do nového roku.

Činnost tenisového klubu v roce 2019

Vážení spoluobčané,

jak se tomu stalo již zvykem, s blížícím se koncem roku mi dovoluje, abych vás seznámil a shrnul činnost tenisového klubu za rok 2019. Tak jako každým rokem, tak i letos na přelomu února a března 2019, se tenisoví nadšenci znovu vydali společně s fotbalisty a příznivci malé kopané na soustředění do Valašské Bystřice. Toto prostředí je oběma oddílům velmi dobře známé a i letos se soustředění, podle mého, vydařilo. Z pohledu tenisu je malinko omezujícím faktorem, že do tenisové haly je nutné cestovat do několik kilometrů vzdáleného Rožnova pod Radhoštěm, kde je nutné předem rezervovat termín návštěvy. Ani to ovšem nezkaží náladu

a pocit z aktivního trávení volného času a věřím, že si to všichni účastníci dosyta užili.

Z akcí, které tenisový oddíl pořádal v jarním období, to byla květnová brigáda okolo zrekonstruovaném kurtu, při které byl odstraněn starý plot včetně sošek. Tento plot lemoval povrch antukového sportoviště mnoho let a již nevyhovoval svému

účelu. Současně s demontáží plotu byl podél kurtu vytrhán starý chodník, který svým provedením, již také nevyhovoval. Před realizací plotu byla, za cenu částečné finanční výpomoci obecního úřadu, provedena i pokládka nového chodníku ze zámkové dlažby. Pokládka nového chodníku a následná montáž nového plotu byla svěřena do rukou odborných firem, a provedené práce doladily celkový vzhled tohoto nového moderního sportoviště.

Na začátku června proběhl sběr železného šrotu. Ač je postupem času vidět, že obydlí se od železné suroviny již značně oprostila a tato surovina začíná být již v obci nedostatkovým zbožím, tak přesto se našlo ještě pár zrezivělých hrnců a jízdních kol, které poslouží principu recyklace. Za utržené peníze, které bylo potřeba rozšířit o nemalou částku z tenisové pokladny, byly tenisovým oddílem zakoupeny nezbytné pomůcky pro udržení plochy antukové kurtu v bezvadném stavu. Jednalo se o nový válec, zametací síť, kartáč na umělé lajny a 2 plastové lavičky.

Na začátek června byl společně s nadšenými turisty z Císařova a Horní Moštěnice uspořádán společný výšlap na Svatý Hostýn. Každý z turistů vycházel ze své domovské vesnice. Společný sraz účastníků byl naplánován v hospůdce v Karlovicích, kde bylo nutné doplnit důležité tekutiny a načerpat tak další síly před dlouhou cestou. Nakonec se díky pěknému počasí a především dostatku podpůrných tekutin podařilo všem účastníkům dorazit do vytouženého cíle na Sv. Hostýn. Tam již na ně čekaly motorizované jednotky, které byly připraveny unavené a zmožené turisty odvézt zpět do domovů. Organizaci pochodu si vzal na starosti, tak jako každý rok, p. Otto Hánečka, kterému patří dík nejen za celkovou organizaci, ale i za bezpečný návrat účastníků domů. Dále bych chtěl poděkovat všem říkovickým účastníkům, byť jich letos nebylo mnoho, že tuto začínající tradici podpořili a zanechali na tomto poutním místě v letošním roce říkovickou stopu. Věřím, že příští rok se povede pochod opět zorganizovat a ten se ponese v duchu hojnějšího počtu říkovických, nejenom tenisových příznivců.

Začátkem prázdnin uspořádal tenisový oddíl otevřený turnaj ve čtyřhře. Tento turnaj byl 2. ročníkem Memoriálu Zdeňka Vlacha, tzv. "Samba Cup". Tento turnaj nakonec ovládli Zdeněk Prachniar a Stanislav Vlach. Následně se snahy

všech tenistů upřely k přípravám na nadcházející hodové slavnosti. Příprava na víkendové hodové oslavy berou nemalý volný čas všem zainteresovaným, kteří musejí, mnohdy i rok dopředu zajišťovat program, který pobaví a zaujme návštěv-

níky. Podle zpětných ohlasů spoluobčanů míním, že se organizace oslav povedla, až tedy opět na počasí, které nás v letošním roce, jak jinak, zase nemálo potrápilo. Zřejmě v tomto směru bude nutné organizaci trochu zlepšit, snad se nám to do příští povede.

Veškeré hodové oslavy v letošním roce byly připraveny v zámeckém parku v Říkovicích. Páteční večer se nesl v duchu letního promítání s početnou účastí. Celý sobotní den byl deštivý a přidělal několik vrásek pořadatelům. Nakonec se v podvečer počasí trochu umoudřilo a mohli jsme se zvýšeným úsilím vše potřebné dopřipravit a usušit na sobotní podvečerní a večerní program. Jako předskokan v podvečer vystoupila kapela „ Mužáci z Vlkoše“, která svým vystoupením naladila všechny přítomné. Od večerních hodin se o hudební doprovod starala skupina „Los Playboys“. Tato skupina svým vystoupením vyplnila celý večer a produkci bylo nutné

i prodloužit kvůli neutuchajícímu zájmu a ohlasu mnohých tanečníků na parketu a návštěvníků u občerstvovacích okének. Není tak divu, že někteří návštěvníci a i pořadatelé se rozcházeli do svých domovů až v brzkých ranních hodinách.

Na nedělní odpoledne byla nachystána hudební produkce kapely „Loodry's Forte“, která svým vystoupením bavila přítomné a doplnila tak, doufám, že zábavné odpoledne, které bylo mimo jiné určeno i našim nejmenším spoluobčanům. Pořadatelé si pro ně připravili tradiční okruh dětským motovláček a skákací hrad. Pro všechny přítomné pak bylo po oba dny nachystáno bohaté občerstvení z udírny, výborné „Geňovi“ makrely, guláš a spousta alkoholických i nealko „home made“ nápojů.

Jak se to již stalo zvykem v předchozích letech, chtěli i letos tenisté přijít s něčím originálním. Na několika vzájemných setkáních s neutuchajícím entuziasmem nacvičovali vystoupení, kterým následně vyvrcholilo nedělní odpoledne. Diváci mohli shlédnout představení „ O dvanácti měsíčkách“, které pod režisérskou taktovkou p. Petra Otáhalu nacvičilo celkem 16 dobrovolných kostýmovaných tenistů - „divadelníků“. Věřím, že vystoupení všechny diváky pobavilo a zpříjemnilo jim nedělní odpoledne, které se z pohledu příznivosti počasí po vystoupení prudce změnilo. Následná bohatá tombola již byla doprovázena trvalým deš-

těm. Naštěstí, ne všichni, zřejmě pod vidinou výhry v tombole, se hned rozutekli do svých domovů a s nadšením a nejenom mokřými botami zůstali až do večerních hodin. Bohužel nepřízní počasí byla už akce velmi ovlivněna. Tímto bych chtěl, jménem prezidenta tenisového klubu, poděkovat všem vystupujícím, dále všem, kteří se podíleli na přípravě a výrobě kostýmů, rekvizit, ale také všem, kteří se jakkoliv angažovali na přípravě a zajištění maratonu hodových oslav.

Dalším turnajem, který proběhl na sklonku prázdní byl tradiční Memoriál Josefa Jurečky, tohoto turnaje se zúčastnilo 7 dvojic. Z vítězství se nakonec radovali Miroslav Vlach a Radomír Možíš, kteří i přes své zralé roky ukázali všem, nejenom mladším ročníkům, že trpělivá a přesná hra vede ke zdárnému cíli a touženému úspěchu.

V průběhu září proběhl druhý sběr železného šrotu, který zase trochu odlehčil domácnostem od všech možných plechovek a nepotřebného železného harampádí. Na začátku září podpořili vybraní členové tenisového klubu jednotku SDH Říkovice a přijali pozvánku k účasti na akci „Vaření kotlíkového guláše“, kde se ve

výsledcích rozhodně neztratili a v hodnocení konzumentů si odnesli druhé místo. U odborné poroty to už bylo o kapku horší.

Na konec října vyhlásil prezident tenisového klubu poslední turnaj. Turnaj se konal za krásného a slunného počasí. Turnaje se zúčastnilo 6 dvojic. Turnaj byl rozehrán ve svižném tempu a neúprosné říjnové nadprůměrné teplo potrápilo všechny soutěžící. Ještě že bylo nachystáno dostatek občerstvení a hráči se mohli svlažit pěním mokem a zakousnout se do uzených dobrot. V podstatě, tak jako každý tenisový turnaj. K dobru

přišly i donesené domácí pochutiny, které obětavě připravily některé hospodyňky. Bohužel zápolení bylo později poznamenáno nedobrovolnou skrečí jednoho z týmů a turnaj byl dohrán jen s pěti dvojicemi. Z vítězství se nakonec radovali Stanislav Vlach a Daniel Bartkovský.

Právě končící tenisový rok se nesl v duchu tenisového zápolení na nově zrekonstruovaném povrchu kurtu a využívání jeho nového okolního zázemí, kterého si členové tenisového oddílu váží a starají se o něj. V letních měsících bylo tenisové sportoviště využíváno i v pracovním týdnu a nezdědka ho využili i nečlenové tenisového oddílu a to je dobře. Provedená rekonstrukce tenisového sportoviště nejen pomohla prodloužit tenisovou sezónu, ale pomohla i zvýšit obsazenost a využití tohoto sportoviště. Důležité je ovšem mít na paměti, že na nové antukové ploše je nutné provádět neustálou údržbu a dodržovat zásady, které pomohou udržet antukový povrch v dobré a hratelné kvalitě. To vše by nemohlo fungovat bez dlouhodobé údržby, kterou neúnavně zajišťuje prezident a hospodář v jedné osobě, p. Miroslav Vlach. Tímto bych mu rád za všechny tenisové příznivce, ale i občasně

návštěvníky poděkoval, protože bez jeho obětavosti a píce, kterou vkládá nejen do tenisového kurtu, ale i do zázemí sportoviště a závlahového systému travnatého a antukového sportoviště by to dlouhodobě nešlo.

Závěrečné díky samozřejmě patří všem tenisovým příznivcům a jejich drahým polovičkám, kteří se podílejí na organizaci, chodu a obecně jakékoliv podpoře tenisového oddílu. Poděkování patří i zastupitelům obce za podporu činnosti oddílu, bez které by tenisový oddíl nemohl realizovat své záměry, zvyšovat úroveň naší obce a podílet se na kulturním vyžití občanů.

A protože se neúprosně blíží vánoční čas, tak bych vám za sebe i za tenisový klub rád popřál pevné nervy v předvánočním shonu, krásné a klidné prožití Vánoc v rodinném kruhu a pevné zdraví v novém roce 2020. Děkuji.

Tomáš Vlach

Rozhovor s panem Jiřím Otáhalíkem

Při příležitosti sto let od založení Sokola jsem o rozhovor tentokrát požádal bývalého vynikajícího hráče a legendárního trenéra, pana Jiřího Otáhalíka, který v mládežnických a seniorských kategoriích vedl několik generací zdejších fotbalistů. V loňském roce od náměstka hejtmana olomouckého kraje obdržel ocenění za svou celoživotní práci ve sportu a letos oslavil 84té narozeniny.

Dobrý den pane Otáhalík. Všichni vás tu v Říkovicích známe jako fotbalového trenéra, ale vzpomenete si, jak jste se

vlastně k fotbalu dostal? Předpokládám, že jste hrávali už jako kluci.

Ano. Já hrával od malička. První jsem začal v Říkovicích. Jako děcka jsme balonem kličkovali mezi kuřincama a prasatama, tam před dnešním hřištěm, jak se pásával dobytek. Jako děcka jsme hrávaly jen takový přátelský zápasy, proti Vlkoši nebo Žalkovicím. Ale to ještě moc organizovaný nebylo. Když jsem pak šel do učení, tak mě naverbovali na hraní v Přerově. Ve strojárnách. A potom až jak Říkovčáci začali skládat soutěž, tak jsem i v Říkovicích hrával. Tenkrát tam se mnou vybrali i Zdeňka Kraváčkového a kluky Vlachovy a v tomhle mužstvu jsem hrával. Takže jsem se vrátil do Říkovic. Ale pak už jsem toho moc nenahrál a začal jsem trénovat.

A na které postu jste vlastně hrával?

Jsem levák. Tak jsem hrával levou zálohu nebo levý křídlo většinou.

Jak jste se vlastně k trénování dostal? A co vás na tom bavilo?

Ani už nevím, jak k tomu došlo, že mě tam angažovali. Prostě mě to bavilo. Dlouho jsem trénoval v Žalkovicích. Na trénování se mi líbilo, že jsem se s fotbalem podíval po celé republice. Jezdili jsme hodně třeba na Valachy. Prošel jsem všechny kategorie mládežnické. Střídal jsem dorost, žáky, taky první mužstvo Strojíren, ale roky už nedám dohromady.

A učil jste se od někoho trénování?

Trénoval jsem tehdy ve strojárnách s Pavlem Miloňkem, což tam tehdy byla osobnost. Měl na starosti hlavně mládež a navzájem jsme si vypomáhali. V Přerově začala fungovat trenérská rada a mě tam tehdy taky navolili, takže jsem si dělal tre-

nérský kurzy. Takže tak jsem se dostal k tomu trénování. To znamenalo skoro každou neděli nějaký turnaj nebo nějaký zajímavý výlet. Hráli jsme třeba s Bratislavou. Spousta pěkného fotbalu i výsledky tehdy byly.

V rozhovoru pro přerovskou internetovou televizi jste nedávno vzpomínal na svého tehdejšího svěřence a dnešního úspěšného trenéra Viktorie Plzeň, Pavla Vrba. Vzpomínáte si ještě i na některé další vaše hráče?

Ano, Pavla jsem trénoval. A ještě pozdějšího trenéra Vlka. A Dostál ze Staré Vsi za mě hrával ve strojárnách. No bylo jich moc.

Máte nějaký oblíbený klub? A sledujete ještě fotbal?

Jsem slávista. Začal jsem fandit i Plzni, právě protože tam trénoval Vrba, můj odchovanec. Když je příležitost a můžu sednout pod televizi, tak vydržím koukat, ale naživo je to pro mě už náročné, protože pořádně ani nedohlednu k půli hřiště.

Máte vedle fotbalu ještě další záliby?

Skoro všechny sporty dá se říct. Hrál jsem moc rád ping pong. Když tady byl klub na pinec. Hraju tenis delší dobu jen jako amatér. Ale hrával jsem docela slušně. Rychlost jsem měl vždycky poměrně dobrou. Akorát jsem někdy míval problém s balónem. A co se týká jiných sportů, na vojně jsem běžel dukelský závod zdatnosti. A přestože jsem si nevěřil, tak to dopadlo tak, že v okresní soutěži jsem vyhráli. Běželo se 10 kilometrů, kilometr a byla tam střelba. Nakonec jsem skončil asi pátý nebo šestý a to proto, že mi padaly trenýrky. Byl tam bazén a jak jsme ním probíhali, tak jsem si je namočil. Naštěstí tam nebylo moc vody a tak jsem se tam naštěstí neutopil. *(smích)*

Takže většinou sport. No já si pořád myslel, že jsu ještě mladej, že tady ještě budu hrát nebo trénovat, ale už to asi nebude pravda. *(smích)*

Zpravodaj obce Říkovice vydává obec Říkovice pro občany obce v nákladu 200 kusů. Vydání: prosinec 2019, ročník III., číslo 2.

Redaktor: Miloš Pacek

Autoři textů: Miloš Pacek, Radomír Možiš, Radomír Vlach, Tomáš Vlach, Bohumila Pitnerová a Milena Šuláková.

Autoři fotografií: Miloš Pacek, Radomír Vlach, Ladislav Duda, Tomáš Vlach, Jan Theimer a Milena Machálková

Další informace: www.rikovice.cz a www.sdhrikovice.cz

Kontakt: rikovice@rikovice.cz